## ACTIE IS REACTIE

Het begon met een trap tegen de deur,
vlak voor etenstijd.
De tomatensoeppan ademde ‘iets’,
de hond verplaatste zich discreet naar een veiliger hoek.

En daar stond jij
klein van stuk,
maar groot in onbegrip,
je ogen vol bliksem
en je stem klaar om donder te spelen.

Mijn eerste gedachte was iets met straf
of minstens een streng gezicht,
zoals ouders dat generaties lang doorgeven,
verpakt in diepe fronsen
en de woorden ‘gedraag je’.

Maar ik deed iets radicaals.
Ik ging zitten.
Pakte de post-its erbij.
En schreef:

Honger?
School was stom?
Iemand deed rot?
Of ben ik zelf vandaag gewoon
minder gezellig geweest dan ik dacht?

Toen keek ik je aan.
“Wat was dit, denk jij?”
En je keek terug,
met een gezicht alsof je net ontdekt had
dat volwassenen kunnen nadenken.

“Ik had m’n tekening laten zien aan meester
en hij zei:
“Wat moet dat voorstellen?”

Toen wist ik:
die trap was geen trap,
maar een antwoord
zonder woorden.
Later trapte je weer tegen de deur.
En toen wist je zelf ook niet waarom.